

Sygn. akt VI P 519/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2018 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Ławnicy: Bogumiła Wacława Karpińska

Jolanta Sobczak

Protokolant protokolant sądowy Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko(...)w W.

o ustalenie istnienia stosunku pracy, zapłatę

1. ustala istnienie stosunku pracy pomiędzy pracownikiem T. S. a pracodawcą (...) w W. na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy z wynagrodzeniem 13 zł brutto za jedną godzinę pracy;

2. zasądza od (...) w W. na rzecz T. S. następujące kwoty:

a. 2.030 zł (dwa tysiące trzydzieści złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za lipiec 2015 roku,

b. 2.430 zł (dwa tysiące czterysta trzydzieści złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2015 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za sierpień 2015 roku,

c. 2.470 zł (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2015 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2015 roku,

d. 2.130 zł (dwa tysiące sto trzydzieści złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2015 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za październik 2015 roku,

e. 1.780 zł (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za listopad 2015 roku,

f. 1.360 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za grudzień 2015 roku;

3. oddala powództwo w pozostałej części;

4. zasądza od (...) w W. na rzecz adwokata M. K. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) netto wraz z kwotą należnego podatku od towarów i usług w wysokości 23 % tytułem kosztów zastępstwa procesowego;
5. nakazuje pobrać od (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kwotę 610 zł (sześćset dziesięć złotych) tytułem kosztów sądowych;
6. nadaje wyrokowi w punkcie 2 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.080 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt złotych);
7. odstępuje od obciążania T. S. kosztami sądowymi;
8. odstępuje od obciążania T. S. kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej w oddalonej części powództwa.

Bogumiła Waclawa Karpińska SSR Przemysław Chrzanowski Jolanta Sobczak

Sygn. akt VI P 519/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 września 2016 roku (data nadania) powód T. S. wniósł o ustalenie stosunku pracy między powodem a pozwaną (...) z siedzibą w W., nawiązanego na podstawie ustnej umowy o pracę na czas nieokreślony oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zaległego wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 1) za miesiąc lipiec 2015 roku kwotę 2.030 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 2) za miesiąc sierpień 2015 roku kwotę 2.430 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2015 roku do dnia zapłaty,
- 3) za miesiąc wrzesień 2015 roku kwotę 2.470 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 października 2015 roku do dnia zapłaty,
- 4) za miesiąc październik 2015 roku kwotę 2.130 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- 5) za miesiąc listopad 2015 roku kwotę 1.780,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 6) za miesiąc grudzień 2015 roku kwotę 1.360 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 7) za dojazdy z miejsca zatrudnienia do miejsca wykonywania pracy, tj. z miejscowości H. do T. kwotę 3.836 zł od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że był zatrudniony u pozwanej na umowę o pracę od 20 września 2007 roku do 30 czerwca 2015 roku, po czym odszedł na emeryturę. W dniu 1 lipca 2015 roku na prośbę W. O. doszło do zawarcia ustnej umowy o pracę na czas nieokreślony, ze stawką godzinową 13,00 zł na godzinę plus premia uznaniowa, w charakterze kierowcy - samochodu wywrotki, na którym pracował przed odejściem na emeryturę. Umowa o pracę miała być zawarta w późniejszym terminie w formie pisemnej. Powód twierdzi, że wykonywał pracę w miejscowości T.. Mimo kontaktów telefonicznych ze strony powoda oraz wezwania, pozwana nie wywiązała się z zawarciem umowy o pracę na piśmie i wypłaty wynagrodzenia za pracę za okres od 1 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku.

(pozew – k. 1-3)

Pełnomocnik pozwanej na rozprawie w dniu 20 marca 2017 roku wniósł o oddalenie powództwa zaprzeczając, że powoda z pozwaną łączył stosunek pracy.

(stanowisko pełnomocnika pozwanej na rozprawie z dnia 20 marca 2017 roku – k. 56)

Pismem z dnia 23 czerwca 2017 roku pełnomocnik powoda sprecyzował, że wnosi o ustalenie, że w okresie od 1 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku łączył powoda z pozwaną stosunek pracy w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy, z wynagrodzeniem 13 zł brutto za 1 godzinę pracy oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

- za miesiąc lipiec 2015r. kwoty 2.030 zł tytułem zaległego wynagrodzenia oraz kwoty 780 zł tytułem dodatkowego wynagrodzenia za przejazdy z miejsca zatrudnienia tj. z miejscowości H. do miejsca wykonywania pracy, tj. do T. - obu kwot wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty;
- za miesiąc sierpień 2015r. kwoty 2.430 zł tytułem zaległego wynagrodzenia oraz kwoty 624 zł tytułem dodatkowego wynagrodzenia za przejazdy z miejsca zatrudnienia tj. z miejscowości H. do miejsca wykonywania pracy, tj. do T. - obu kwot wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2015r. do dnia zapłaty;
- za miesiąc wrzesień 2015r. kwoty 2.470 zł tytułem zaległego wynagrodzenia oraz kwoty 780 zł tytułem dodatkowego wynagrodzenia za przejazdy z miejsca zatrudnienia tj. z miejscowości H. do miejsca wykonywania pracy, tj. do T. - obu kwot wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2015r. do dnia zapłaty;
- za miesiąc październik 2015r. kwoty 2.130 zł tytułem zaległego wynagrodzenia oraz kwoty 624 zł tytułem dodatkowego wynagrodzenia za przejazdy z miejsca zatrudnienia tj. z miejscowości H. do miejsca wykonywania pracy, tj. do T. - obu kwot wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2015r. do dnia zapłaty;
- za miesiąc listopad 2015r. kwoty 1.780 zł tytułem zaległego wynagrodzenia oraz kwoty 624 zł tytułem dodatkowego wynagrodzenia za przejazdy z miejsca zatrudnienia tj. z miejscowości H. do miejsca wykonywania pracy, tj. do T. - obu kwot wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2015r. do dnia zapłaty;
- za miesiąc grudzień 2015r. kwoty 1.360 zł tytułem zaległego wynagrodzenia oraz kwoty 468 zł tytułem dodatkowego wynagrodzenia za przejazdy z miejsca zatrudnienia tj. z miejscowości H. do miejsca wykonywania pracy, tj. do T. - obu kwot wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wskazał, że jego mocodawca był oddelegowany do wykonywania pracy na rzecz pozwanego w miejscowości T., na terenie Z. A. w T.-M.. Wyliczenia dodatkowego wynagrodzenia za przejazdy powoda z miejsca zatrudnienia do miejsca wykonywania pracy zostały oparte na czasie wymaganym na pokonanie odległości przez niego w każdym z tygodni, aby znaleźć się na miejscu wykonywania pracy w T., które zajmowało 6 godzin w jedną stronę, ilości tygodni w danym miesiącu oraz stawki za godzinę jak wyżej.

(pismo pełnomocnika powoda – k. 96-100)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powoda T. S. łączyła z (...) umowa o pracę zawarta w dniu 19 września 2007 roku. Umowa została zawarta na czas określony od 20 września 2007 roku do 31 grudnia 2009 roku. Powód był zatrudniony na stanowisku kierowcy, na budowach firmy, w wymiarze czasu pracy 1/2 etatu z wynagrodzeniem 10,00 zł brutto za 1 godzinę pracy (wg. XII kat. zaszerogowania) plus premia uznaniowa. Powód rozpoczął pracę 20 września 2007 roku. Od 1 lipca 2008 roku wynagrodzenie powoda wynosiło 13,00 zł brutto za 1 godzinę pracy + premia uznaniowa.

Z tym samym podmiotem w dniu 22 grudnia 2009 roku powód zawarł umowę na czas określony od dnia 1 stycznia 2010 roku do 21 sierpnia 2011 roku. Warunki pracy i płacy były jak w pierwszej umowie o pracę z dnia 19 września 2007 roku, ze zmianą od 1 lipca 2008 roku w zakresie wynagrodzenia.

Stosunek pracy łączący powoda z tym podmiotem ustał w dniu 21 sierpnia 2011 roku.

(dowód: umowy o pracę zawarte między powodem a (...)) – k. 125 i 128; zmiana warunków płacy – k. 127; świadectwo pracy – k. 130-131)

Następnie powoda T. S. łączyła z (...) z siedzibą w W. umowa o pracę, zawarta w dniu 1 września 2011 roku na czas określony od 1 września 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku, na stanowisku kierowcy, z miejscem wykonywania pracy - budowy firmy, w wymiarze czasu pracy 1/2 etatu. Wynagrodzenie zostało określone jako 13 zł brutto stawki za godzinę pracy (wg. XII kat. zaszergowania) plus premia uznaniowa. Powód na podstawie tej umowy rozpoczął pracę w dniu jej zawarcia. Stosunek pracy łączący powoda z tym podmiotem ustał w dniu 31 marca 2013 roku.

(dowód: umowa o pracę zawarta między powodem a (...) z siedzibą w W. – k. 5; świadectwo pracy – k. 135-136)

Pismem z dnia 28 marca 2013 roku Prezes Zarządu (...) z siedzibą w W. I. G. - w związku z reorganizacją przedsiębiorstwa - zaproponowała powodowi kontynuowanie stosunku pracy od 1 kwietnia 2013 roku na warunkach dotychczasowych w przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W..

Powód skorzystał z propozycji i podjął zatrudnienie w pozwanej (...) z siedzibą w W..

Powód, na podstawie tej pisemnej umowy o pracę, był zatrudniony u pozwanej w okresie od 1 kwietnia 2013 roku do 30 czerwca 2015 roku, wykonując w tym okresie pracę jako kierowca. Stosunek pracy ustał w wyniku zawartego porozumienia stron, w związku z przejściem na emeryturę powoda.

(okoliczności bezsporne; dowód: pismo Prezesa Zarządu – k. 134, świadectwo pracy – k. 6-7, zeznania powoda)

Formalny stosunek pracy wynikający z pisemnej umowy o pracę został rozwiązany, jak zostało wskazane powyżej, w związku z przejściem powoda na emeryturę. Jednakże z uwagi na zapotrzebowanie, na prośbę reprezentującego pozwaną W. O., doszło do kontynuacji stosunku pracy, bez określenia daty końcowej tego stosunku. Powód bowiem dalej pracował na sprzęcie pozwanej jako kierowca samochodu wywrotki w miejscu budowy firmy, tj. w T. z ustaloną 13 zł stawką brutto za godzinę pracy. Umowa o pracę w formie pisemnej miała być zawarta w późniejszym terminie.

Kontynuacja stosunku pracy miała miejsce od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku. Powód na początku tygodnia dojeżdżał na miejsce budowy w T., gdzie pracował na sprzęcie pozwanej jako kierowca samochodu wywrotki w pełnym wymiarze czasu pracy, a następnie, na weekend, wracał do siebie do domu. Mimo kontaktów telefonicznych ze strony powoda oraz wezwania, pozwana nie wywiązała się z zawarcia na piśmie umowy o pracę i wypłaty wynagrodzenia za pracę za okres od 1 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku.

Pismem z dnia 10 marca 2016 roku powód wezwał pozwaną do polubownego rozwiązania sporu poprzez wypłatę zaległego wynagrodzenia za okres od 1 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku w wysokości 9.850,00 zł w terminie do 18 marca 2016 roku poprzez zasilenie rachunku powoda. W piśmie tym podniósł, że na spotkaniu 8 marca 2016 roku został zapewniony przez W. O., że otrzyma zaległe wynagrodzenie.

Dodatkowo powód wykonywał prace na rzecz strony pozwanej w okresie maja i czerwca 2016 roku, lecz za ten okres otrzymał należności.

(dowód: wezwanie – k. 4, zeznania świadków A. W., D. F., K. M., zeznania powoda)

Należności powoda, których pracodawca nie uregulował, wynosiły:

- 2.030 zł tytułem wynagrodzenia za lipiec 2015 roku,
- 2.430 zł tytułem wynagrodzenia za sierpień 2015 roku,
- 2.470 zł tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2015 roku,
- 2.130 zł tytułem wynagrodzenia za październik 2015 roku,
- 1.780 zł tytułem wynagrodzenia za listopad 2015 roku,
- 1.360 zł tytułem wynagrodzenia za grudzień 2015 roku.

(dowód: dokumenty księgowe z k. 149, 150, zeznania świadka K. M., zeznania powoda)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody dołączone do akt sprawy, w szczególności dowody z dokumentów dotyczących zatrudnienia powoda w podmiotach: (...), (...) z siedzibą w W. oraz (...)z siedzibą w W. będącego w tej sprawie stroną pozwaną.

Ponadto Sąd ustalił, że na terenie Z. A. w T.-M. pracowali pracownicy zatrudnieni przez różne spółki, mające siedzibę w tym samym miejscu (ul. (...) lok. (...), (...)-(...) W.). Sąd na podstawie zeznań świadków A. W., D. F. i K. M. ustalił, że na tym terenie pracował także powód. Świadkowie ci potwierdzili, że pracowali razem z powodem na terenie Z. A. w T.-M..

Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego miał również na uwadze zeznania K. M.. Stawająca na rozprawie 12 marca 2018 roku wskazała, że sporządzała z polecenia W. O. zestawienia wypłat w układzie - nazwisko osoby i przypadająca dla niej wypłata. Robiła to na podstawie dokumentów przedstawianych przez niego. Sporządzała także zestawienia na k. 149-150 obrazujące wynagrodzenia dla osób świadczących pracę w T..

W ocenie Sądu zeznania w/w świadków A. W., D. F. i K. M. są wiarygodne, gdyż mają potwierdzenie w złożonej do akt sprawy dokumentacji. Ponadto zeznania te są zbieżne z zeznaniami powoda.

Sąd zeznaniom powoda postanowił dać wiarę w całości, gdyż pokrywały się z zeznaniami świadków A. W. oraz D. F., którzy zeznali, że pracowali razem z nim w T., oraz że T. S. pracował jako kierowca pojazdu wywrotki. Również Sąd dał wiarę jego zeznaniom w zakresie, że powód musiał do miejsca wykonywania pracy w T. dojeżdżać.

Należy też podkreślić, że pomimo wielokrotnego wezwania i zobowiązania Sądu, (...) w W. nie złożyła akt osobowych powoda, a także list obecności i dokumentacji księgowej – pomimo, że w okresie do 30 czerwca 2015 roku powód formalnie był jej pracownikiem. Zgodnie zaś z art. 233 § 2 k.p.c. Sąd nadał tej odmowie takie znaczenie, że uznał za wiarygodne dokumenty księgowe z k. 149 i 150 w połączeniu z zeznaniami świadka K. M. i powoda. W żaden sposób strona przeciwna nie wykazała w tym zakresie braku wiarygodności.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie było roszczenie powoda dotyczące ustalenia istnienia stosunku pracy pomiędzy nim, a pozwaną oraz łączące się z tym roszczeniem żądania zapłaty wynagrodzenia za pracę i świadczenia dodatkowego.

Niewątpliwie, aby rozpoznać roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia wpierw należy rozstrzygnąć, czy strony łączył w spornym okresie stosunek pracy.

Stosownie do treści art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. udowodnienie faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, że strony są obowiązane wykazać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, jeżeli strona nie przedstawi dowodów, to należy uznać, że dany fakt nie został udowodniony. Wskazać przy tym należy na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 22 listopada 2001 roku w sprawie o sygn. I PKN 66/10 (OSNP 2003/20/487), zgodnie, z którym, samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

Postępowanie cywilne ma kontrydiktoryjny charakter, czego wyrazem jest dyspozycja zawarta w art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły z art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że reguły art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Ponadto samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę zgłaszającą (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada, 2001r., sygn. akt I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Ciężar dowodu określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest roszczenie powoda o ustalenie istnienia stosunku pracy między nim, a pozwaną (...) z siedzibą w W. w okresie od dnia 1 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy za wynagrodzeniem 13 zł brutto za godzinę pracy.

Podstawą prawną dla powództw o ustalenie istnienia prawa bądź stosunku prawnego jest regulacja z art. 189 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem powód musi wykazać dodatkowo istnienie interesu prawnego uzasadniającego jego roszczenie. Interes ten stanowi podstawową przesłankę materialnoprawną powództwa o ustalenie, a jednocześnie jest on kryterium zasadności wyboru tej formy ochrony praw podmiotowych. Przez „interes” należy rozumieć potrzebę wynikającą z sytuacji, w jakiej powód się znalazł, natomiast „prawny” dotyczy szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych podmiotu. Powództwo o ustalenie zmierza do usunięcia stanu niepewności w łączącym strony stosunku prawnym. W wyroku z dnia 5 grudnia 2002 roku (sygn. akt I PKN 629/01) Sąd Najwyższy wskazał, że na podstawie art. 189 k.p.c. pracownik ma interes prawny w ustaleniu rzeczywistej treści realizowanego stosunku pracy, jeżeli dochodzone ustalenie ma charakter niemajątkowy lub sprawia, że oparte na nim potencjalne roszczenia majątkowe mogą się zaktualizować dopiero w przyszłości. Sam powód wskazywał w treści pozwu, że pomimo faktycznego wykonywania przez niego pracy na rzecz pozwanej nie doszło do podpisania umowy o pracę, a także nie doszło do wypłaty wynagrodzenia za miesiące od 1 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku.

Sąd uznał, że interes prawny powoda w ustaleniu istnienia stosunku pracy istniał obiektywnie.

Przesłanki wskazujące na istnienie stosunku pracy wynikają z regulacji kodeksowej z art. 22 § 1 Kodeksu pracy (dalej, jako: k.p.) zgodnie, z którym przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Katalog przesłanek istnienia stosunku pracy uszczegóławia orzecznictwo Sądu Najwyższego (patrz: wyrok SN z dnia 07.10.2009r., sygn. akt III PK 39/09, wyrok SN z dnia 09.01.2001r., sygn. akt I PKN 872/00, wyrok SN z dnia 23.10.2006r., sygn. akt I PK 113/06).

Z analizy przytoczonej wyżej regulacji oraz orzecznictwa wynika, że dla przyjęcia, iż stosunek prawny jest stosunkiem pracy, należy łącznie wykazać następujące przesłanki:

- wykonywanie przez pracownika pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy,
- wykonywanie tej pracy osobiście przez pracownika,

- wykonywanie pracy pod kierownictwem pracodawcy,
- wyznaczenie przez pracodawcę miejsca i czasu pracy,
- wypłacanie przez pracodawcę pracownikowi wynagrodzenia za pracę.

Immanentną cechą stosunku pracy jest występowanie dwóch podmiotów pracodawcy oraz pracownika. Pracodawca musi być konkretnie określony, aby możliwe było ustalanie powyższych przesłanek.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że powód świadczył pracę na terenie Z. A. w T.-M. jako kierowca pojazdu wywrotki. W toku postępowania powód oraz jego pełnomocnik podtrzymywali do zamknięcia rozprawy, że pracodawcą była (...) z siedzibą w W.. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że powód wykonywał pracę na rzecz tego pracodawcy. Pismem z dnia 28 marca 2013 roku Prezes Zarządu (...) z siedzibą w W. I. G. - w związku z reorganizacją przedsiębiorstwa - zaproponowała powodowi kontynuowanie stosunku pracy od 1 kwietnia 2013 roku na warunkach dotychczasowych w przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W.. Powód, na podstawie tej pisemnej umowy o pracę, był zatrudniony u pozwanej w okresie od 1 kwietnia 2013 roku do 30 czerwca 2015 roku, wykonując w tym okresie pracę jako kierowca. Stosunek pracy ustał w wyniku zawartego porozumienia stron, w związku z przejściem powoda na emeryturę. Ten formalny stosunek pracy wynikający z pisemnej umowy o pracę został rozwiązany, jednakże z uwagi na zapotrzebowanie, na prośbę reprezentującego pozwaną W. O., doszło do kontynuacji stosunku pracy, bez określenia daty końcowej tego stosunku. Powód bowiem dalej pracował na sprzęcie pozwanej, jako kierowca samochodu wywrotki, w miejscu budowy firmy, tj. w T., z ustaloną 13 zł stawką brutto za godzinę pracy. Umowa o pracę w formie pisemnej miała być zawarta w późniejszym terminie.

Powoływani przez stronę powodową świadkowie oraz T. S. potwierdzili, że kontynuacja stosunku pracy miała miejsce od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku. Powód na początku tygodnia dojeżdżał na miejsce budowy w T., gdzie pracował na sprzęcie pozwanej jako kierowca samochodu wywrotki w pełnym wymiarze czasu pracy, a następnie, na weekend, wracał do siebie do domu. Mimo kontaktów telefonicznych ze strony powoda oraz wezwania, pozwana nie wywiązała się z zawarcia na piśmie umowy o pracę i wypłaty wynagrodzenia za pracę za okres od 1 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku.

Mając na uwadze całokształt okoliczności, w tym przedstawione powyżej dowody oraz w szczególności to, że powód uprzednio świadczył pracę na rzecz tego samego podmiotu, Sąd uznał, że powód wykazał, iż świadczył pracę faktycznie na rzecz pozwanej. Wykonywana przez powoda praca mieściła się w zakresie umowy o pracę. T. S. wykonywał pracę podporządkowaną i jednocześnie praca wykonywana była co do zasady w stałe, 5 dni w tygodniu. Z uwagi na charakter pracy kierowcy, miejsce jej wykonywania należało ocenić w sposób adekwatny do jej cech. Z materiału dowodowego wynikało również, że za wykonywaną pracę powód miał otrzymywać wynagrodzenie. Powołani przez powoda świadkowie, z którymi pracował w Z. A. T. M., potwierdzili stanowisko powoda, że tam pracował w charakterze kierowcy samochodu wywrotki, zaś praca była wykonywana pod kierownictwem pracodawcy, oraz że pracodawca miał wypłacać powodowi wynagrodzenie. Immanentną cechą obliczenia wynagrodzenia jest jego wysokość oraz ewentualnie czas za który przysługuje. Powód udowodnił także wysokość wynagrodzenia, jakie miał otrzymywać.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie ww. przepisów ustala istnienie stosunku pracy pomiędzy pracownikiem T. S. a pracodawcą (...) w W. na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy z wynagrodzeniem 13 zł brutto za jedną godzinę pracy.

Powód domagał się również wynagrodzenia za pracę za okres od 1 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami jak w pozwie i w dalszych pismach procesowych oraz świadczenia za dojazdy z miejsca zatrudnienia do miejsca wykonywania pracy (z miejscowości H. do T.).

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na uznanie, że powód udowodnił wysokość swojego miesięcznego wynagrodzenia:

- 2.030 zł tytułem wynagrodzenia za lipiec 2015 roku,
- 2.430 zł tytułem wynagrodzenia za sierpień 2015 roku,
- 2.470 zł tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2015 roku,
- 2.130 zł tytułem wynagrodzenia za październik 2015 roku,
- 1.780 zł tytułem wynagrodzenia za listopad 2015 roku,
- 1.360 zł tytułem wynagrodzenia za grudzień 2015 roku.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd w punkcie 2 wyroku zasądza od (...) w W. na rzecz T. S. wyżej wymienione kwoty. O odsetkach Sąd orzeka na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia żądania zapłaty sprecyzowanych w piśmie procesowym pełnomocnika powoda z dnia 21 czerwca 2017 roku kwot tytułem dodatkowego wynagrodzenia za przejazdy do miejsca zatrudnienia tj. z miejscowości H. do miejsca wykonywania pracy do T.. Powód nie udowodnił, zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p., że pracodawca zobowiązał się do pokrycia tych kosztów dojazdu. Również przepisy prawa w tym przypadku nie przewidują zapłaty takich należności. Co więcej, z zeznań powoda (k. 181) wynika, że „samochodem służbowym jeździliśmy do T., zaś firma pokrywała koszty dojazdu”.

W konsekwencji, w części w jakiej powództwo nie zostało uwzględnione, Sąd orzeka jak w punkcie 3.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego w punkcie 4 Sąd orzeka na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. W sprawie niniejszej żądanie powoda zostało uwzględnione prawie w całości, zatem należało uznać, że to pozwany powinien ponieść całość kosztów procesu. Zasądzona kwota 3.600,00 złotych obejmowała wynagrodzenie pełnomocnika powoda w osobie adwokata i została ustalona na podstawie obowiązujących w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 26 października 2016 roku (data wpływu pozwu to 30 września 2016 roku) uregulowań rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800), w tym § 2 pkt. 5 w zw. z § 9 tego rozporządzenia (wps – k. 10).

W punkcie 5 wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. nakazuje pobrać od (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kwotę 610 zł tytułem kosztów sądowych (5 % razy kwoty z punktu 2 wyroku).

W punkcie 6 wyroku Sąd z urzędu, na podstawie art. 477² k.p.c., nadaje wyrokowi w punkcie 2 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty miesięcznego średniego wynagrodzenia powoda.

Ponadto - mając na uwadze wynik procesu (punkty 1 i 2 wyroku) oraz sytuację osobistą i majątkową powoda (k. 60) - Sąd na podstawie art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 102 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. odstępuje od obciążania T. S. kosztami sądowymi oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej w oddalonej części powództwa.